

We are the champions

„We are the champions,“ rozléhaly se veselé dívčí hlasy chodbami sportovní haly. Lenin tým vyhrál finále 36:29. Zatímco jejich soupeřky mlčky odjely domů, Lenin tým slavil v šatnách. Chloe, Sophie, Elif a Bobbie se držely za ramena, poskakovaly a bujaře hulákaly. Lena seděla jako omráčená a naprosto bez dechu na lavičce v převlékárně. Cestou dolů marně doufala, že uvidí Danteho bíle blondátou hlavu. Za sloupem, v tmavém koutě, v opuštěné chodbě. Kam tak najednou zmizel? Celý zápas ji pozoroval na okraji hřiště a teď najednou jako by se propadl do země. Ať už se Lena koukala kamkoli, po Dantem nebylo ani vidu, ani slechu. V hlavě se jí rodila nesnesitelná myšlenka. „Loučení mi nejde,“ řekl jí kdysi. To proto jen tak zmizel? Bez jediného slova? Ta pusa byla ve skutečnosti na rozloučenou?

„No time for losers – ‘cause we are the champions of the world,“ znělo jako z dálky šatnou. Lena vnímala svoje spoluhráčky jako přes mléčné sklo. Viděla pusy, které se otevíraly a zavíraly, viděla rozzářené oči a rozpalené obličej. Bobbiin hlas jí v uchu zněl jako z vel-

ké dálky. Lena se na ni bezradně podívala. Nerozuměla ani slovu, které její kamarádka říkala.

„Taky si myslím,“ řekla vyhybavě.

Nervózně se zasmála a doufala, že Bobbie nepoložila žádnou otázku.

„We are the champions, lalala,“ krákoraly její spoluhráčky v pozadí.

Bobbie teď vypadala ustaraně. Za její střapatou ofinou to očividně šrotovalo. Lena věděla, že Bobbie registruje jako seismograf i ty nejdrobnější otřesy. V tuhle chvíli nejspíš tušila zemětřesení. Její pohled byl jeden velký otazník. Leně bylo horko a zima a nepohodlné a všechno naráz. Cítila vinu při pomyslení, že je nucená svou nejlepší kamarádku obelhávat.

Lena by Bobbie tak ráda všechno pověděla: o Dantem, o Neviditelném městě, o přísné časmistryni, o konfrontaci s Harrym Königem, o polibku, o Danteho tajuplném zmizení a o tisíci nezodpovězených otázkách, které jí pořád kroužily hlavou. Ale směla svou kamarádku beztrestně zasvětit do tajemství cestovatelů v čase? Byla tohle ta cena, kterou zaplatila za vzpomínky na vlastní rodiče, které jí darovalo cestování v čase? Že je rozervaná mezi dvěma světy? Včera byly ty vzpomínky ještě jako ochranný plášť. Teď ji tentýž plášť stahoval do propasti, jako by byl nacucaný dešťovou vodou.

Bobbie si Lenu přeměřovala vědoucím pohledem: „Něco s tebou nehraje,“ řekla. Nebyla to otázka, ale střízlivé konstatování.

„Dala jsi svůj první gól!“ vykřikla Lena místo odpovědi důrazně a vesele. „To musíme oslavit. Hned jak se převlečeme.“